

Sapka

Mondd, egyébként milyen színű a hajad?

Sötétbarnára emlékszem, de a fotón

csapzott szőken kunkorodik elő

a sapka alól.

És azok a mélytüzű barna szemek

homokszínűek a portrén,

a gyöngyfogsor pedig nikotinsárga.

A vaku fénye mégsem helyezi

más megvilágításba a dolgokat:

a mosolyod ugyanolyan bájosan ideges,

mint akkor a félhomályos teraszon.

Új idők szele cserzi bőrödöt,

sapkádba mint egy öl melegét

horgolták titkod török gépsorok.

Összefutunk

egy presszó teraszán este

egy társaság közepén, szélén

ismeretlen koordinátákon

a mindennapok imbolygó hajópadlóján

szextánssal iránytűvel kezemben

kémlelem a ködöt

mögötte közelséged őrtüzei

amit megmutattál mint csillagot

megszólítasz a homályból

az arcodon árnyék

mint egy tényfeltáró tévériportban

versnek adok életet

anyaotthonban is rám talál

a strici világ

szöktess meg adj új identitást

ügyésznőm a tanúvédelmi programban

te megteheted

a férjed az alvilág feje

Megrabolva

Rég nem hiszem: van jó és rossz,

csak eszmélet és érdek

a sok akaratos hősosz

tette, nem dics, nem véték.

Nem csak gyengeség szül erényt,

és van mezsgye a feslett

s az erkölcsös közt – e reményt

is feladom mellesleg.

Ily felismerés sokakat

segített magas posztra,

s én állok csak a forgatag

közepén megrabolva.□